

JYtte stod paa den Tid ved Vinduet i Dagligstuen og ventede i Uro paa Moderens Tilbagekomst. Hun vidste, hvor hun var gaaet hen; Moderen havde selv sagt hende det.

Det var begyndt at mørkne. Skyggen steg for hvert Minut højere op ad Træstammerne, og Himlen i Vest flammede.

Hun gik engang imellem omkring i Stuen og gav sig noget at bestille men vendte i sin Utaalmodighed bestandig tilbage til sin Udkigspost ved Vinduet. Paa Etageren laa Torbens Orchideer; de var kommen netop som Moderen var gaaet. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre ved dem, kunde ikke faa sig selv til at sætte dem i Vand og lod dem derfor ligge.

Hun frøs og følte sig ilde. Ensomheden og det voksende Mørke gjorde hende desuden angst. Ved hver Lyd foer hun nervøst sammen. Ogsaa det usædvanligt voldsomme Himmelskær foruroligede hende. Det stod der bag Træerne som et ondt Varsel.

Da hun endelig saae Moderen komme op gennem Haven, brød hun ud i et uvilkaarligt: »Aa — Mor!« Hun saae, at hendes Gang var tung og vaklende: hun gik og støttede sig til sin Parasol, og Haabløsheden stirrede tomt ud af de stivnede Træk.